

საქმე №დს-შ/4-17

10 ივლისი, 2017 წელი

ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო პალატამ
შემდეგი შემადგენლობით:**

თავმჯდომარე: მაია ვაჩაძე (მომხსენებელი)

მოსამართლეები: მზია თოდუა, ვასილ როინიშვილი

სხდომის მდივანი - მ. გ-ა

საჩივრის ავტორი – აბაშის რაიონული სასამართლოს ყოფილი მოსამართლე (სასამართლოს თავმჯდომარე) - მ. ს-ა

მოწინააღმდეგე მხარე – საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო

გასაჩივრებული გადაწყვეტილებები – საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს სადისციპლინო კოლეგიის 2004 წლის 23 დეკემბრისა და საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს 2005 წლის 27 იანვრის გადაწყვეტილებები

ა ლ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 2004 წლის 12 ნოემბრის გადაწყვეტილებით საქართველოს უზენაესი სასამართლოს თავმჯდომარის №1242 წერილის საფუძველზე, დისციპლინური დევნის აღძვრის წინასწარი შემოწმების შედეგად, „საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და დისციპლინური სამართალწარმოების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-10 მუხლის 1-ლი პუნქტის შესაბამისად,

აბაშის რაიონული სასამართლოს მოსამართლის (სასამართლოს თავმჯდომარის) - მ. ს-ს მიმართ აღიძრა დისციპლინური დევნა, რომლის საფუძველი გახდა ზემოაღნიშნული კანონის მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომა - საქმის განხილვის უსაფუძველო გაჭიანურება.

საქმის მასალებით დადგენილია, რომ სისხლის სამართლის საქმე განსასჯელების - ნ. მ-სა და ლ. ქ-ს მიმართ აბაშის რაიონულ სასამართლოში განსახილველად შევიდა 2003 წლის 22 ოქტომბერს. იმავე წლის 29 ოქტომბერს მოსამართლის (სასამართლოს თავმჯდომარის) - მ. ს-ს მიერ მოცემული საქმე აცილებულ იქნა კანონით დადგენილი წესით. თუმცა, აცილებული სისხლის სამართლის საქმე ქუთაისის საოლქო სასამართლოში მოსამართლის მიერ გადაგზავნილ იქნა აცილებიდან მხოლოდ ექვსი თვის შემდეგ - 2004 წლის აპრილში.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 2004 წლის 3 დეკემბრის გადაწყვეტილებით მოსამართლე (სასამართლოს თავმჯდომარე) - მ. ს-ა მიცემულ იქნა დისციპლინურ პასუხისგებაში ზემოაღნიშნული დისციპლინური გადაცდომისათვის.

მოცემულ საქმეზე 2004 წლის 23 დეკემბერს საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს სადისციპლინო კოლეგიის მიერ მიღებულ იქნა გადაწყვეტილება, რომლითაც აბაშის რაიონული სასამართლოს მოსამართლე (სასამართლოს თავმჯდომარე) - მ. ს-ა ცნობილ იქნა ბრალეულად ზემოაღნიშნული კანონის მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენისათვის, რისთვისაც მას დაეკისრა დისციპლინური პასუხისმგებლობა და სახდელი - მოსამართლის თანამდებობიდან გათავისუფლება.

სადისციპლინო კოლეგიის აღნიშნული გადაწყვეტილება კანონმდებლობით დადგენილი წესით გაასაჩივრა აბაშის რაიონული სასამართლოს მოსამართლემ (სასამართლოს თავმჯდომარემ) - მ. ს-მ და მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება, რადგან მისი მოსამართლის თანამდებობიდან გათავისუფლება უკანონო იყო და ევროსაბჭოს 2005 წლის იანვრის რეზოლუციით აღიარებული მოსამართლეთა დამოუკიდებლობის ხელყოფას წარმოადგენდა.

აღნიშნულ საჩივარზე საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს მიერ 2005 წლის 27 იანვარს მიღებულ იქნა გადაწყვეტილება, რომლითაც წარმოდგენილი საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და უცვლელად დარჩა სადისციპლინო კოლეგიის გასაჩივრებული გადაწყვეტილება.

აღნიშნული გადაწყვეტილება ქ. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონულ სასამართლოში სასარჩელო წესით გაასაჩივრა მ. ს-მ და სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოს გადაწყვეტილებების ბათილად ცნობა მოითხოვა.

მითითებული სარჩელი ქ. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული სასამართლოს 2005 წლის 10 მარტის განჩინებით გადაგზავნილ იქნა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიაში, რამდენადაც 2005 წლის 25 თებერვალს „საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და დისციპლინური სამართალწარმოების შესახებ“ საქართველოს კანონში განხორციელებული ცვლილებით დადგინდა, რომ სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოს გადაწყვეტილებები შეიძლება გასაჩივრებულიყო მხოლოდ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიაში საკასაციო წესით.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიის 2005 წლის 11 მაისის სხდომაზე სასამართლოს მიერ მოსამართლისათვის განმარტებულ იქნა მისი ვალდებულება სასარჩელო განცხადების საჩივრად ტრანსფორმირების თაობაზე. აღნიშნული მითითების შესაბამისად, მ. ს-ს მიერ წარმოდგენილ იქნა საჩივარი, რომლითაც მან სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოს ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილებების გაუქმება მოითხოვა, შემდეგ გარემოებათა გამო:

საჩივრის ავტორის მითითებით, სადისციპლინო საბჭოს 2005 წლის 27 იანვრის გადაწყვეტილების მიღებისას დარღვეულ იქნა ზემოაღნიშნული კანონის 74-ე მუხლის მე-3 პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტი, რაც გამოიხატა იმაში, რომ საქმის განხილვაში მონაწილეობა მიიღეს იმ წევრებმა, რომლებიც უნდა ჩამოცილებოდნენ მოცემული საქმის განხილვას, ვინაიდან ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის შესაბამისად, საქმის განხილვის უფლება არა აქვს იმ წევრს, რომელსაც აღნიშნულ საქმეზე ადრე აქვს გადაწყვეტილება მიღებული. მოცემულ საქმეზე კი მონაწილეობდა საბჭოს 4 წევრი, რომლებმაც 2004 წლის 23 დეკემბერს ამავე საქმეზე გამოიტანეს გადაწყვეტილება. ასევე, დარღვეულ იქნა ზემოაღნიშნული კანონის 74-ე მუხლის მე-3 პუნქტის „გ“ ქვეპუნქტი იმის გამო, რომ მოსამართლის თანამდებობიდან გათავისუფლება მოხდა ამავე კანონის მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, რაც უკანონოა, რადგან სადავო სისხლის სამართლის საქმეს არ იხილავდა მოსამართლე (სასამართლოს თავმჯდომარე) - მ. ს-ა და შესაბამისად, მისი მხრიდან საქმის უსაფუძვლო გაჭიანურებას ადგილი არ ჰქონია.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიის 2005 წლის 11 ივლისის განჩინებით აბაშის რაიონული სასამართლოს მოსამართლის (სასამართლოს თავმჯდომარე) - მ. ს-ს საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

სადისციპლინო კოლეგიამ მიუთითა, რომ სისხლის სამართლის საქმე განსასჯელების - ნ. მ-სა და ლ. ქ-ს მიმართ აბაშის რაიონულ სასამართლოში განსახილველად შევიდა 2003 წლის 22 ოქტომბერს. იმავე წლის 29 ოქტომბერს მოსამართლე მ. ს-ს მიერ მოცემული საქმე აცილებულ იქნა კანონით დადგენილი წესით. თუმცა, აცილებული სისხლის სამართლის საქმე ქუთაისის საოლქო სასამართლოში მის მიერ გადაგზავნილ იქნა აცილებიდან მხოლოდ

ექვესი თვის შემდეგ - 2004 წლის აპრილში. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილია, რომ ზემოთ მითითებულ შემთხვევებში უნდა მომხდარიყო საქმის შესაბამის საოლქო სასამართლოში გადაგზავნა. ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის შესაბამისად, სისხლის სამართალწარმოების ორგანოები გონივრულ ვადაში, გაჭიანურების გარეშე უნდა იხილავდნენ სისხლის სამართლის საქმეებს. მნიშვნელოვანია, რომ მოცემულ საქმეში იყვნენ განსასჯელები, რომელთაც აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული ჰქონდათ პატიმრობა.

სადისციპლინო კოლეგიამ ვერ გაიზიარა საჩივრის ავტორის არგუმენტი იმის თაობაზე, რომ მისი მხრიდან ზემოაღნიშნული გადაცდომის ჩადენას ადგილი არ ჰქონია, რადგან ეს საქმე განხილული იყო სხვა რაიონული სასამართლოს მიერ. მოსამართლე (სასამართლოს თავმჯდომარე) - მ. ს-ა ვალდებული იყო გაეთვალისწინებინა სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი პროცედურების ხანგრძლივობა (რაც სისხლის სამართლის საქმის საოლქო სასამართლოში გადაგზავნის, შესაბამისი რაიონული სასამართლოსთვის გადაცემის და ამ უკანასკნელის მიერ საქმის განხილვის ვადებთან იყო დაკავშირებული) და მართლმსაჯულების განხორციელების შეფერხების თავიდან აცილების მიზნით დაუყოვნებლივ უნდა გადაეგზავნა შესაბამისი სასამართლოსთვის.

რაც შეეხება მოსამართლე მ. ს-ს განმარტებას იმის თაობაზე, რომ სადისციპლინო კოლეგიამ წინამდებარე დისციპლინური საქმე განიხილა მისი სავალდებულო მონაწილეობის გარეშე, სიმართლეს მოკლებულია, რადგან დისციპლინური საქმის მასალებით (კერძოდ, სხდომის ოქმით) დადგენილია, რომ იგი ესწრებოდა სადისციპლინო კოლეგიის 2004 წლის 23 დეკემბრის სხდომას. ამასთან, აღნიშნულ სხდომაზე მას უფლება ჰქონდა დაეფიქსირებინა ნებისმიერი პოზიცია, უარეყო წაყენებული ბრალდება, წარმოედგინა დამატებითი დოკუმენტაცია და ა. შ. მაშინ, როცა მან სწორედ აღნიშნულ სხდომაზე კიდევ ერთხელ აღიარა დაშვებული შეცდომა და შესაბამისად, ჩადენილი დისციპლინური გადაცდომა.

სადისციპლინო კოლეგიამ ასევე არ გაიზიარა საჩივრის ავტორის განმარტება იმის თაობაზეც, რომ მოცემული საქმის განხილვისას ადგილი ჰქონდა ზემოაღნიშნული კანონის 74-ე მუხლის მე-3 პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ დარღვევას, რამდენადაც სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოს მიერ მოცემული დისციპლინური საქმე განხილულ იქნა კანონიერი შემადგენლობით, კერძოდ, ზემოაღნიშნული კანონის 22-ე და 24-ე მუხლების შესაბამისად ფორმირებული სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოს შემადგენლობებით.

სადისციპლინო კოლეგიამ მიიჩნია, რომ მ. ს-სთვის შეფარდებული დისციპლინური სახდელი კანონიერი და დასაბუთებული იყო.

ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, სადისციპლინო კოლეგიამ სრულად გაიზიარა საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს დასკვნა იმის თაობაზე, რომ მოსამართლე მ. ს-ს მხრიდან ადგილი ჰქონდა საქმის უსაფუძვლო გაჭიანურებას, რისთვისაც მას მართებულად დაეკისრა დისციპლინური სახდელი - მოსამართლის თანამდებობიდან გათავისუფლება. შესაბამისად, მისი საჩივარი იყო უსაფუძვლო და იგი დაკმაყოფილებული ვერ იქნებოდა.

მ. ს-მ 2017 წლის 29 მაისს განცხადებით მომართა საქართველოს უზენაეს სასამართლოს და აღნიშნა, რომ 1999 წლის 15 მაისს იგი დაინიშნა აბაშის რაიონული სასამართლოს მოსამართლედ (სასამართლოს თავმჯდომარედ) 10 წლის ვადით. 2004 წლის 23 დეკემბერს საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს სადისციპლინო კოლეგიის გადაწყვეტილებით გათავისუფლდა დაკავებული თანამდებობიდან, რაც საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს 2005 წლის 27 იანვრის გადაწყვეტილებით უცვლელად დარჩა. აღნიშნული გადაწყვეტილება მ. ს-მ გაასაჩივრა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიაში, რომელმაც 2005 წლის 11 ივლისის გადაწყვეტილებით საჩივარი არ დააკმაყოფილა უსაფუძვლობის გამო.

მ. ს-მ ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილებები გაასაჩივრა სტრასბურგის ადამიანის უფლებათა დაცვის ევროპულ სასამართლოში, რომელმაც 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებით დაადგინა ადამიანის უფლებათა დაცვის კონვენციის 6.1 მუხლის დარღვევა საქართველოს მხრიდან. აღნიშნულმა სასამართლომ ანაზღაურა მხოლოდ მორალური ზიანი და ხარჯები. გადაწყვეტილება კანონიერ ძალაში შევიდა 2017 წლის 27 აპრილს.

განცხადების ავტორმა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 423-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის „ზ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიის 2005 წლის 11 ივლისის გადაწყვეტილების გაუქმება, ახლად აღმოჩენილ გარემოებათა გამო საქმის წარმოების განახლება, აბაშის რაიონული სასამართლოს მოსამართლის (სასამართლოს თავმჯდომარის) ან ტოლფას თანამდებობაზე აღდგენა და 4 წლის განაცდურის ანაზღაურება მოითხოვა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო პალატის 2017 წლის 8 ივნისის განჩინებით მ. ს-ს განცხადება ახლად აღმოჩენილ გარემოებათა გამო საქმის წარმოების განახლების შესახებ მიღებულ იქნა წარმოებაში.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო პალატის 2017 წლის 3 ივლისის განჩინებით აბაშის რაიონული სასამართლოს ყოფილი მოსამართლის (სასამართლოს თავმჯდომარის) - მ. ს-ს განცხადება ახლად აღმოჩენილ გარემოებათა გამო საქმის წარმოების განახლების შესახებ დაკმაყოფილდა; გაუქმდა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიის 2005 წლის 11 ივლისის გადაწყვეტილება და მოცემულ საქმეზე განახლდა საქმის წარმოება;

საჩივრის განხილვა დაინიშნა მხარეთა დასწრებით, 2017 წლის 6 ივლისს, 16:00 საათზე.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

სადისციპლინო პალატა მხარეთა ახსნა-განმარტებების მოსმენის, საქმის მასალების შესწავლის, საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობის შემოწმებისა და საქმის სასამართლო განხილვის შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს სადისციპლინო კოლეგიის 2004 წლის 23 დეკემბრისა და საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს 2005 წლის 27 იანვრის გადაწყვეტილებები უნდა გაუქმდეს და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდეს საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიას, შემდეგ გარემოებათა გამო:

სადისციპლინო პალატა დადგენილად მიიჩნევს, რომ საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს სადისციპლინო კოლეგიის 2004 წლის 23 დეკემბრის გადაწყვეტილებით აბაშის რაიონული სასამართლოს მოსამართლე (სასამართლოს თავმჯდომარე) - მ. ს-ა გათავისუფლდა დაკავებული თანამდებობიდან, რაც საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს 2005 წლის 27 იანვრის გადაწყვეტილებით უცვლელად დარჩა. აღნიშნული გადაწყვეტილება მ. ს-მ გაასაჩივრა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიაში, რომელმაც 2005 წლის 11 ივლისის გადაწყვეტილებით საჩივარი არ დააკმაყოფილა უსაფუძვლობის გამო.

სქმის მასალებით, ასევე, დადგენილია, რომ აბაშის რაიონული სასამართლოს ყოფილმა მოსამართლემ (სასამართლოს თავმჯდომარემ) - მ. ს-მ ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილებები სტრასბურგის ადამიანის უფლებათა დაცვის ევროპის სასამართლოში გაასაჩივრა, რომელმაც 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებით დაადგინა ადამიანის უფლებათა დაცვის კონვენციის 6.1 მუხლის დარღვევა საქართველოს მხრიდან. აღნიშნულმა სასამართლომ ანაზღაურა მხოლოდ მორალური ზიანი და ხარჯები. გადაწყვეტილება კანონიერ ძალაში შევიდა 2017 წლის 27 აპრილს.

განცხადების ავტორმა მიუთითა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 423-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის „ზ“ ქვეპუნქტზე, რომლის შესაბამისად, ახლად აღმოჩენილ გარემოებათა გამო საქმის წარმოების განახლების საფუძველია ადამიანის უფლებათა ევროპის სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება (განჩინება), რომელმაც დაადგინა ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის ან/და მისი დამატებითი ოქმების დარღვევა ამ საქმესთან დაკავშირებით და დადგენილი დარღვევა გადასასინჯი გადაწყვეტილებიდან გამომდინარეობს. აღნიშნულიდან გამომდინარე, აბაშის რაიონული სასამართლოს ყოფილმა მოსამართლემ (სასამართლოს თავმჯდომარემ)

- მ. ს-მ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიის 2005 წლის 11 ივლისის გადაწყვეტილების გაუქმება, ახლად აღმოჩენილ გარემოებათა გამო საქმის წარმოების განახლება, აბაშის რაიონული სასამართლოს თავმჯდომარის ან ტოლფას თანამდებობაზე აღდგენა და 4 წლის განაცდურის ანაზღაურება მოითხოვა.

სადისციპლინო პალატის 2017 წლის 3 ივლისის განჩინებით გაუქმდა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიის 2005 წლის 11 ივლისის გადაწყვეტილება და საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 430-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მიხედვით (კანონის ანალოგია) მოცემულ საქმეზე განახლდა საქმის წარმოება.

სადისციპლინო პალატა აღნიშნავს, რომ იმ დროს (2004-2005წწ.) მოქმედი დისციპლინური კანონის შესაბამისად, მოსამართლის მიმართ დისციპლინური დევნის აღძვრა და პასუხისმგებლობის დაკისრება მიმდინარეობდა შემდეგი თანმიმდევრობით: თავდაპირველად, მოსამართლის მიმართ დევნას აღძრავდა საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო, რომელიც დევნის აღძვრის შემთხვევაში საქმეს უგზავნიდა საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს სადისციპლინო კოლეგიას, რომელიც, თავის მხრივ, პასუხისმგებლობას და სახდელს აკისრებდა მოსამართლეს. აღნიშნული გადაწყვეტილება საჩივრდებოდა მოსამართლის მიერ, რაზეც გადაწყვეტილებას იღებდა საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭო, რომლის შემადგენლობაშიც სხვა წევრებთან ერთად სადისციპლინო კოლეგიის წევრებიც შედიოდნენ. 2005 წლის 25 თებერვალს „საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და დისციპლინური სამართალწარმოების შესახებ“ კანონში განხორციელებული ცვლილებით დადგინდა, რომ სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოს გადაწყვეტილებები შეიძლება გასაჩივრებულიყო მხოლოდ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიაში საკასაციო წესით.

სადისციპლინო პალატა მიუთითებს მოცემული დისციპლინური საქმის საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიაში ხელახლა განსახილველად დაბრუნების ძირითად საფუძველზე, რასაც წარმოადგენს მნიშვნელოვანი პროცესუალური დარღვევა. კერძოდ, საჩივრის ავტორი მიუთითებს სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოში საქმის განხილვისას „საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და დისციპლინური სამართალწარმოების შესახებ“ კანონის 74³-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის დარღვევაზე, რომლის თანახმად, გადაწყვეტილება კანონის დარღვევით მიღებულად ჩაითვლება, თუ საქმე განხილულია ისეთი შემადგენლობის მიერ, რომლის წევრი (წევრები) უნდა ჩამოცილებოდა საქმის განხილვას ამ კანონით გასაზღვრულ შემთხვევებში. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიის 2005 წლის 11 ივლისის

გადაწყვეტილებით კი დადგენილია, რომ მოცემული საქმის განხილვისას ადგილი არ ჰქონია ზემოაღნიშნული კანონის 74³-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ დარღვევას, რადგან სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოს მიერ მოცემული დისციპლინური საქმე განხილულ იქნა კანონიერი შემადგენლობით, კერძოდ, ზემოაღნიშნული კანონის 22-ე და 24-ე მუხლების შესაბამისად ფორმირებული სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოს შემადგენლობებით. ამასთან, ამავე კანონის 34-ე, 35-ე მუხლებით დადგენილი იყო სადისციპლინო კოლეგიის ან მისი რომელიმე წევრის აცილების საფუძველი და წესი. აღნიშნული წესის შესაბამისად, მხარეებს სადისციპლინო კოლეგიის ან საბჭოს სხდომაზე აცილების უფლებით არ უსარგებლიათ და აცილების საფუძველი არც არსებობდა.

სადისციპლინო პალატა აღნიშნავს, რომ მ. ს-მ სწორედ მითითებული საფუძველით გაასაჩივრა სადისციპლინო კოლეგიის 2004 წლის 23 დეკემბრის, სადისციპლინო საბჭოს 2005 წლის 27 იანვრისა და უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიის 2005 წლის 11 ივლისის გადაწყვეტილებები ადამიანის უფლებათა ევროპულ სასამართლოში, რომელმაც 2017 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებით დაადგინა ევროპული კონვენციის 6.1 მუხლის დარღვევა იმ საფუძველით, რომ სადისციპლინო კოლეგიის ის წევრები, რომლებმაც მიიღეს გადაწყვეტილება, სადისციპლინო საბჭოში იღებდნენ მონაწილეობას იმავე საქმეზე. მითითებული ნორმით დადგენილია, რომ „სამოქალაქო უფლებებისა და მოვალეობების ან ნებისმიერი სისხლის სამართლებრივი ბრალდების განსაზღვრისას, ყველას აქვს უფლება მისი საქმის სამართლიან და ღია მოსმენაზე, კანონის მიერ შექმნილი დამოუკიდებელი და მიუკერძოებელი ტრიბუნალის მიერ, დროის განსაზღვრულ ვადაში“. ევროსასამართლოს გადაწყვეტილებით განიმარტა, რომ „*მოცემულ საქმეში მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს 4 წევრი პირველად შეიკრიბა კოლეგიის სახით, პირველი ინსტანციის წესით საქმის განმხილველი სასამართლო ორგანოს უფლებამოსილებით, განმცხადებლის მიმართ არსებული დისციპლინური ბრალდების დასაბუთების ხარისხის შესასწავლად. კოლეგიამ ჩაატარა სხდომა, გამოიკვლია ყველა მტკიცებულება და შემდეგ გამოიტანა დასაბუთებული გადაწყვეტილება 2004 წლის 23 დეკემბერს, კერძოდ, დაადგინა განმცხადებლის დისციპლინური პასუხისმგებლობა და დააკისრა დისციპლინური სახდელი - თანამდებობიდან გათავისუფლება*“. „... მოგვიანებით, იმავე ოთხმა მოსამართლემ, რომელიც სადისციპლინო საბჭოს 8 მოსამართლისაგან შემდგარი პლენარული სხდომის მონაწილე იყო, სააპელაციო გადასინჯვის წესით განიხილა 2004 წლის 23 დეკემბრის მათ მიერ მიღებული გადაწყვეტილება, განმცხადებლის მიერ შესაბამისი კანონის მე-60 მუხლის 1-ლი ნაწილის საფუძველზე გასაჩივრებული ფაქტობრივი და სამართლებრივი საკითხები. სხვა სიტყვებით, სააპელაციო ინსტანციის დონეზე, იგივე ოთხი მოსამართლე იქნა მოწვეული, რათა ხელახლა სრულად განეხილათ საკუთარი გადაწყვეტილება იმავე საქმეზე,

გადაესინჯათ, ხომ არ დაუშვებს რაიმე შეცდომა ფაქტობრივი გარემოებების შეფასების ან სამართლებრივი განმარტების დროს“.

სადისციპლინო პალატა აღნიშნავს, რომ „საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და დისციპლინური სამართალწარმოების შესახებ“ კანონში 2005 წლის 25 ნოემბერს განხორციელებული ცვლილების თანახმად, შეიცვალა ამავე კანონის III თავის დასახელება და დისციპლინური საქმეების განმხილველ ორგანოდ განისაზღვრა საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგია. ამდენად, დღეს მოქმედი რედაქციით, კერძოდ, „საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და დისციპლინური სამართალწარმოების შესახებ“ კანონის 69-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, სადისციპლინო პალატა უფლებამოსილია მიიღოს გადაწყვეტილება სადისციპლინო კოლეგიის გადაწყვეტილების გაუქმებისა და საქმის ხელახლა განსახილველად დაბრუნების შესახებ.

სადისციპლინო პალატა ასევე მიიჩნევს, რომ მოცემულ შემთხვევაში, უნდა გაუქმდეს როგორც საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს სადისციპლინო კოლეგიის 2004 წლის 23 დეკემბრის, ისე საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს 2005 წლის 27 იანვრის გადაწყვეტილებები. მართალია, საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიას მიკერძოების საკითხი არ დაურღვევია, თუმცა 2005 წლის 25 თებერვალს „საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და დისციპლინური სამართალწარმოების შესახებ“ საქართველოს კანონში განხორციელებული ცვლილებით დადგინდა, რომ სადისციპლინო კოლეგიისა და სადისციპლინო საბჭოს გადაწყვეტილებები შეიძლება გასაჩივრდეს მხოლოდ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო კოლეგიაში საკასაციო წესით, ხოლო 2005 წლის 25 ნოემბერს განხორციელებული ცვლილების შესაბამისად, დისციპლინური საქმეების განმხილველ ორგანოდ განისაზღვრა საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგია. ამდენად, სადისციპლინო პალატა მიიჩნევს, რომ აბაშის რაიონული სასამართლოს ყოფილი მოსამართლის - მ. ს-ს დისციპლინური საქმე ხელახლა უნდა განიხილოს მითითებულმა კოლეგიამ.

რაც შეეხება დავის არსებით მხარეს, აბაშის რაიონული სასამართლოს ყოფილი მოსამართლე (სასამართლოს თავმჯდომარე) - მ. ს-ა აღნიშნავს, რომ სისხლის სამართლის საქმე განსასჯელების - ნ. მ-სა და ლ. ქ-ს მიმართ აბაშის რაიონულ სასამართლოში განსახილველად შევიდა 2003 წლის 22 ოქტომბერს. იმავე წლის 29 ოქტომბერს მოსამართლის მიერ მოცემული საქმე აცილებულ იქნა კანონით დადგენილი წესით. აცილებული სისხლის სამართლის საქმე ქუთაისის საოლქო სასამართლოში მის მიერ გადაგზავნილ იქნა აცილებიდან ექვსი თვის შემდეგ, თუმცა მისი ქმედება განაპირობა სხვადასხვა

ხელისშემშლელმა გარემოებებმა, რამაც გამოიწვია საქმის განხილვის გაჭიანურება. მ-ს-ა, ასევე, მიუთითებს, რომ მოცემული სისხლის სამართლის საქმე მან აიცილა კანონით დადგენილი წესით და აღარ ევალეზოდა საქმის დაუყოვნებლივ გადაგზავნა, მაგრამ გაჭიანურების ფაქტის დაგენის შემთხვევაშიც, სახდელი არ უნდა ყოფილიყო შეუსაბამოდ მკაცრი.

აღნიშულთან დაკავშირებით სადისციპლინო პალატა განმარტავს, რომ მოცემული დისციპლინური საქმე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო პალატის მიერ დაშვებულ იქნა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 423-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის „ზ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, რომლის შესაბამისად, ახლად აღმოჩენილ გარემოებათა გამო საქმის წარმოების განახლების საფუძველია ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება (განჩინება), რომელმაც დაადგინა ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის ან/და მისი დამატებითი ოქმების დარღვევა. ამ შემთხვევაში, ევროპის სასამართლომ დისციპლინურ საქმეზე დაადგინა მხოლოდ პროცესუალური დარღვევა, რის გამოც განახლდა საქმის წარმოება მ-ს-ს დისციპლინურ საქმეზე. ამდენად, სადისციპლინო პალატამ იმსჯელა მხოლოდ დავის პროცესუალურ მხარეზე.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სადისციპლინო პალატა მიიჩნევს, რომ მ. ს-ს საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, უნდა გაუქმდეს გასაჩივრებული გადაწყვეტილებები და დავა ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდეს საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიას.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო პალატამ იხელმძღვანელა „საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და დისციპლინური სამართალწარმოების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-60, 65-ე, 68-ე მუხლებით, 69-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

1. აბაშის რაიონული სასამართლოს მოსამართლის - მ. ს-ს საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს სადისციპლინო კოლეგიის 2004 წლის 23 დეკემბრისა და საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო საბჭოს 2005 წლის 27 იანვრის გადაწყვეტილებები და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდეს საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიას;

3. გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე:

/მაია ვაჩაძე/

მოსამართლეები:

/მზია თოდუა/

/ვასილ როინიშვილი/